ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1980 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Τό κεντρικό ζήτημα τῆς προκειμένης ὑπαλληλικῆς διαφορᾶς ἀποτελεῖ ἡ ἀποζημίωση ἀποδημίας πού προβλέπεται στό ἄρθρο 69 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἡ ὁποία ἔχει ἤδη ἀποτελέσει ἀντικείμενο πολλῶν ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου. Οἱ προϋποθέσεις χορηγήσεώς της ρυθμίζονται στό ἄρθρο 4 παράγραφος 1 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο ἡ ἀποζημίωση χορηγεῖται μεταξύ ἄλλων,

«α) στόν ὑπάλληλο:

— ὁ ὁποῖος δέν εἶναι καί δέν ὑπῆρξε ποτέ ὑπήκοος τοῦ κράτους στό εὐρωπαϊκό ἔδαφος τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται ὁ τόπος ὅπου ὑπηρετεῖ ὁ ἐνδιαφερόμενος καί,

— ὁ ὁποῖος δέν εἶχε μόνιμη διαμονή ἤ δέν ἄσκησε κατά συνήθη τρόπο, ἐπί πέντε ἔτη λήγοντα ἕξι μῆνες πρίν ἀπό τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων του, τήν κύρια ἐπαγγελματική δραστηριότητά του στό εὐρωπαϊκό ἔδαφος τοῦ ἐν λόγω κράτους. Γιά τήν ἐφαρμογή τῆς παρούσας διατάξεως δέ λαμβάνονται ὑπόψη οἱ καταστάσεις πού προκύπτουν ἀπό τήν παροχή ὑπηρεσιῶν σέ ἄλλο κράτος ἤ διεθνή ὀργανισμό».

Μέ τόν κανονισμό 912/78 τοῦ Συμβουλίου τῆς 2ας Μαΐου 1978 περί τροποποιήσεως τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων καί τοῦ καθεστῶτος πού ἐφαρμόζεται ἐπί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Κοινοτήτων (Abl. L 119 τῆς 3ης Μαΐου 1978, σ. 1) προστέθηκε στό παραπάνω ἄρθρο μιά δεύτερη παράγραφος, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ὁ ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος δέν εἶναι καί δέν ὑπῆρξε ποτέ ὑπήκοος τοῦ κράτους στό ἔδαφος τοῦ ὁποίου βρίσκεται ὁ τόπος ὅπου ὑπηρετεῖ, ὁ ὁποῖος ὅμως δέ συγκεντρώνει τίς προϋποθέσεις πού προβλέπονται στήν παράγραφο 1, δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἐκπατρισμοῦ ἴσης πρός τό ἕνα τέταρτο τῆς ἀποζημιώσεως ἀποδημίας».

Σύμφωνα μέ τή διάταξη αὐτή, λαμβάνει καί ὁ προσφεύγων, ὑπάλληλος, ἰταλικῆς ἰθαγένειας, ὁ ὁποῖος ὑπηρετεῖ στήν Ἐπιτροπή, τή λεγόμενη ἀποζημίωση ἐκπατρισμοῦ. Ὁ προσφεύγων γεννήθηκε στή Σικελία τό 1944 καί τό 1947 ἀκολούθησε τόν πατέρα του στό Βέλγιο, ὅπου ἀπό τότε κατοικεῖ χωρίς διακοπή, ἔκανε τή σχολική του ἐκπαίδευση καί ἐργάστηκε σέ διάφορες θέσεις πρίν ἀπό τήν πρόσληψή του ἀπό τήν Ἐπιτροπή στίς 17 Μαρτίου 1975. Τήν 1η Ἀπριλίου 1979, μέ ἀπόφαση τοῦ προϊστάμενου τοῦ τμήματος «Προσλήψεις, διορισμοί, προαγωγές», διορίστηκε δόκιμος ὑπάλληλος στό βαθμό D3 καί ἀργότερα μόνιμος ὑπάλληλος στόν ἴδιο βαθμό ἀπό τήν 1η Ὀκτωβρίου 1979.

Ἐπειδή ὁ προσφεύγων διατήρησε τήν ἰταλική του ἰθαγένεια καί εἶναι ἀκόμα ἐγγεγραμμένος στούς ἰταλικούς ἐκλογικούς καταλόγους, ἡ δέ σύζυγός του ἔχει ἐπίσης τήν ἰταλική ἰθαγένεια καί τά παιδιά του πηγαίνουν στό ἰταλικό σχολεῖο στίς Βρυξέλλες, ἔχει τή γνώμη ὅτι δικαιοῦται ἀποζημιώσεως ἀποδημίας σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 4 παράγραφος 1 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων.

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.

Ἐπειδή ἡ ἀποζημίωση αὐτή δέν τοῦ χορηγήθηκε, ὑπέβαλε στίς 19 Ἰουνίου 1979 διοικητική ἔνσταση σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ καί, ἀφοῦ τοῦ κοινοποιήθηκε στίς 25 Σεπτεμβρίου 1979 ἡ ἀρνητική ἀπόφαση, ἄσκησε τήν προκειμένη προσφυγή, ἡ ὁποία περιήλθε στή γραμματεία στίς 21 Δεκεμβρίου 1979 καί μέ τήν ὁποία ζητᾶ νά κηρυχτεῖ παραδεκτή καί βάσιμη ἡ προσφυγή καί ἑπομένως νά ἀρθεῖ ἡ ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς πού τοῦ κοινοποιήθηκε στίς 25 Σεπτεμβρίου 1979, μέ τήν ὁποία ἡ Ἐπιτροπή ἀπέρριψε τή διοικητική ἔνσταση τήν ὁποία ὑπέβαλε στίς 19 Ἰουνίου 1979 σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 90 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ γιά τούς ὑπαλλήλους καί τό λοιπό προσωπικό τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων καί μέ τήν ὁποία ἐπιδίωκε τή χορήγηση τῆς ἀποζημιώσεως ἀποδημίας πού προβλέπεται ἀπό τό ἄρθρο 4 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ, ἐπιπλέον δέ τήν ἐπιβολή στήν Ἐπιτροπή τῶν δικαστικῶν ἐξόδων.

Ἡ θέση μου στό θέμα αὐτό εἶναι ἡ ἑξῆς:

Μέ τήν προσφυγή πού ἄσκησε νομότυπα καί ἐμπρόθεσμα, ὁ προσφεύγων ἐπικαλεῖται τόν παράνομο χαρακτήρα τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 1 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, στό ὁποῖο στηρίζεται ἡ προσβαλλόμενη ἀπόφαση, χωρίς νά ἀμφισβητεῖ τήν ἐφαρμογή τῆς διατάξεως αὐτῆς. Ὅπως ἀκριβῶς καί στήν ὑπόθεση Hochstrass (Ὑπόθεση 147/79, René Hochstrass κατά Δικαστηρίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἀπόφαση τῆς 16ης Ὀκτωβρίου 1980), ἀνακύπτει καί ἐδῶ τό ἐρώτημα — ἡ Ἐπιτροπή πάντως δέν προβάλλει κάτι τέτοιο — στά πλαίσια τοῦ ἐλέγχου τοῦ παραδεκτοῦ, ἄν ὁ προσφεύγων μπορεῖ νά ἀποδείξει ὅτι ἔχει ἔννομο συμφέρον στήν ἄσκηση τῆς προσφυγῆς, ὁπότε, ἀκόμα καί ἄν τό Δικαστήριο κήρυσσε τήν ἐν λόγω διάταξη ὡς μή ἐφαρμόσιμη, ὁ προσφεύγων δέ θά ἀποκτοῦσε ἀξίωση γιά ἀποζημίωση ἀποδημίας. Ἔχοντας ὑπόψη τίς διαπιστώσεις τοῦ Δικαστηρίου στήν ἀπόφασή του στήν ὑπόθεση Hochstrass, μοῦ φαίνεται πάντως ὅτι δικαιολογεῖται καί σ' αὐτή τήν περίπτωση, λόγω τοῦ στενοῦ συνδέσμου μεταξύ τοῦ ζητήματος τῆς ἀνάγκης παροχῆς ἐννόμου προστασίας καί τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων ὡς πρός τό βάσιμο, νά στραφῶ ἀμέσως στήν ἐξέταση τοῦ τελευταίου ζητήματος.

Ὁ προσφεύγων, γιά νά θεμελιώσει τήν προσφυγή του, ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ παράνομος χαρακτήρας τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 1 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἀπορρέει ἀπό τό ὅτι δέ λήφθηκε ὑπόψη μιά ἱεραρχικά ἀνώτερη ἀρχή τοῦ δικαίου, δηλαδή ἡ ἀρχή τῆς ἴσης μεταχειρίσεως καί τῆς μή διακρίσεως. Οἱ ἀρχές αὐτές παραβιάζονται, ἀφοῦ ἡ διάταξη δέ χορηγεῖ ἀποζημίωση ἀποδημίας στόν ὑπάλληλο ὁ ὁποῖος, ἐπί πέντε ἔτη λήγοντα ἕξι μῆνες πρίν ἀπό τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων του, εἶχε μόνιμη διαμονή ἤ ἀσκοῦσε κατά συνήθη τρόπο τήν κύρια ἐπαγγελματική δραστηριότητά του στό κράτος, στό ἔδαφος τοῦ ὁποίου ὑπηρετεῖ, χωρίς ὅμως νά εἶχε ποτέ τήν ἰθαγένεια τοῦ κράτους αὐτοῦ. Ἀντίθετα ἡ ἀποζημίωση ἀποδημίας χορηγεῖται σέ τρεῖς κατηγορίες ὑπαλλήλων, οἱ ὁποῖοι ἀπό ἄποψη «ἀποδημίας» βρίσκονται οὐσιαστικά σέ παρόμοια κατάσταση. Τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῆς ἀπολαύουν κατά πρῶτο λόγο οἱ ὑπάλληλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀσκοῦσαν κατά συνήθη τρόπο τήν κύρια ἐπαγγελματική δραστηριότητά τους ἤ εἶχαν τή μόνιμη διαμονή τους στό εὐρωπαϊκό ἔδαφος τοῦ σχετικοῦ κράτους γιά διάστημα μικρότερο ἀπό πεντέμισι χρόνια πρίν ἀπό τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων τους. Ἡ ἀποζημίωση χορηγεῖται κατά δεύτερο λόγο καί στούς ὑπαλλήλους οἱ ὁποῖοι, ἀνεξάρτητα ἀπό τή διάρκεια τῆς μόνιμης διαμονῆς τους στό σχετικό κράτος, παρεῖχαν τίς ὑπηρεσίες τους σέ ἄλλο κράτος ἤ σέ διεθνή ὀργανισμό. Ἡ ἀποζημίωση τέλος χορηγεῖται χωρίς χρονικό περιορισμό καί στούς ὑπαλλήλους οἱ

όποῖοι παρέχουν τίς ὑπηρεσίες τους στίς Κοινότητες γιά διάστημα μεγαλύτερο ἀπό πεντέμισι χρόνια. Ὅλοι ὅμως οἱ ἀνωτέρω ὑπάλληλοι ὑπόκεινται, ὅσον ἀφορᾶ τούς δεσμούς μέ τή χώρα προελεύσεώς τους, στίς ἴδιες ὑλικές καί ἠθικές ἐπιβαρύνσεις. Ἡ διαφορετική μεταχείριση συνεπῶς εἶναι ἀδικαιολόγητη καί ἄσχετη ἰδίως ὡς πρός τίς ὑπηρεσιακές ἀνάγκες.

Ἡ Ἐπιτροπή ἀντίθετα, ἐν ὄψει ἰδίως τῆς μέχρι τώρα νομολογίας τοῦ Δικαστηρίου, θεωρεῖ τήν προσφυγή ἀβάσιμη.

Μέ τή γνώμη αὐτή νομίζω ὅτι θά πρέπει νά συνταχθοῦμε βάσει τῶν παρακάτω συλλογισμῶν. Σύμφωνα μέ τήν πάγια νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, ἡ βασική ἀρχή τῆς ἴσης μεταχειρίσεως ἤ τῆς μή διακρίσεως ἀπαγορεύει ἁπλῶς καί μόνο τίς διαφοροποιήσεις πού δέ δικαιολογοῦνται ἀπό τά πράγματα. Ἀντίθετα, ἐπιτρέπεται διαφορετική μεταχείριση τῶν ὑπαλλήλων, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἰδιαίτερα στοιχεῖα πού δικαιολογοῦν τή διαφοροποίηση αὐτή.

Στήν προκειμένη ὑπόθεση λοιπόν πρέπει νά ἐξετάσουμε ἄν ἡ διαφορετική μεταχείριση τῶν ὑπαλλήλων ὡς πρός τήν ἀποζημίωση ἀποδημίας, ἡ ὁποία προβλέπεται ἀπό τό ἄρθρο 4 παράγραφος 1 στοιχεῖο α τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, δικαιολογεῖται ἀπό τά πράγματα. Ἡ κρίση αὐτή πάλι, ἄν δηλαδή δικαιολογεῖται ἀπό τά πράγματα μιά διαφοροποίηση, συνδέεται στενά μέ τή φύση καί τή λειτουργία τῆς ἀποζημιώσεως ἀποδημίας.

Σκοπός τῆς ἀποζημιώσεως ἀποδημίας εἶναι, ὅπως τόνισε τό Δικαστήριο τελευταῖα στήν ὑπόθεση Hochstrass, μέ παραπομπή στίς ἀποφάσεις πού ἐξέδωσε στίς ὑποθέσεις 21/74 (Airola κατά Ἐπιτροπῆς, ἀπόφαση τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου 1975, Slg. 1975 σ. 221) καί 37/74 (Van den Broeck κατά Ἐπιτροπῆς, ἀπόφαση τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου 1975, Slg. 1975 σ. 235), «νά χρησιμεύσει ὡς ἀντιστάθμισμα στίς ἰδιαίτερες ἐπιβαρύνσεις καί τά μειονεκτήματα, πού συνεπάγεται ἡ εἴσοδος στήν ὑπηρεσία τῶν Κοινοτήτων, σέ περίπτωση πού ὁ ὑπάλληλος γιά τόν ὁποῖο πρόκειται εἶναι ὑποχρεωμένος λόγω τοῦ γεγονότος αὐτοῦ νά ἀλλάξει κατοικία» (πρβλ. σχετικά καί τίς ἀποφάσεις στήν ὑπόθεση 20/71 — Sabbatini κατά Κοινοβουλίου, ἀπόφαση τῆς 7ης Ἰουνίου 1972, Slg. 1972 σ. 345 — καί στήν ὑπόθεση 32/71 — Bauduin κατά Ἐπιτροπῆς, ἀπόφαση τῆς 7ης Ἰουνίου 1972, Slg. 1972 σ. 363).

Στό σκοπό αὐτό ἀντιπαρατίθεται ρητά στήν ὑπόθεση Hochstrass ἡ λειτουργία τῆς ἀποζημιώσεως ἐκπατρισμοῦ πού χορηγεῖται σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 4 παράγραφος 2 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί ἡ ὁποία ἐπιδιώκει «νά ἀποτελέσει τό ἀντιστάθμισμα στίς ἐπιβαρύνσεις στίς ὁποῖες ὑπόκεινται οἱ ὑπάλληλοι λόγω τῆς ἰδιότητάς τους ὡς ἀλλοδαπῶν». Στίς ἐπιβαρύνσεις αὐτές εἶναι ἐκτεθειμένοι, ὅπως σωστά τονίζει ὁ προσφεύγων, ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι πού δέν ἔχουν τήν ἰθαγένεια τοῦ κράτους στό ἔδαφος τοῦ ὁποίου ὑπηρετοῦν. Κατά συνέπεια τό Δικαστήριο ἀποφάνθηκε ἀκόμα στήν ἀπόφασή του στήν ὑπόθεση Hochstrass ὅτι τό Συμβούλιο ἦταν μέσα στά πλαίσια τῆς νομοθετικῆς του ἐξουσίας, ὅταν ἐξαρτοῦσε τή χορήγηση τῆς ἀποζημιώσεως ἐκπατρισμοῦ μόνο ἀπό τό κριτήριο τῆς ἰθαγένειας.

Ἀπό τήν ὕπαρξη τῆς ἀποζημιώσεως ἐκπατρισμοῦ, ἡ ὁποία, ὅπως ἀναφέρθηκε, χορηγεῖται γιά ἄλλους λόγους ἀπό ὅ,τι ἡ ἀποζημίωση ἀποδημίας, δέν μπορεῖ, ἀντίθετα μέ τή γνώμη τοῦ προσφεύγοντος, νά συναχθεῖ ὁ παράνομος χαρακτήρας τῶν στοιχείων, ἀπό τήν ὕπαρξη τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ χορήγηση τῆς ἀποζημιώσεως ἀποδημίας. Γιά τήν καταβολή δηλαδή τῆς ἀποζημιώσεως *αὐτῆς*, ὅπως προκύπτει ἤδη ἀπό τή γενική δομή τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ παραρτήματος VII καί ὅπως ἐπανειλημμένα ἀποφάνθηκε τό Δικαστήριο στήν ἀνωτέρω νομολογία, *«ἡ μόνιμη διαμονή* τοῦ ὑπαλλήλου πρίν ἀπό τήν εἴσοδό του στήν ὑπηρεσία ἀποτελεῖ τό ἀποφασιστικό κρι-

τήριο», ἐνῶ «ἡ ἰθαγένεια τοῦ ὑπαλλήλου ... εἶναι συγκριτικά μικρότερης σημασίας».

Ἐπειδή ἡ ἀποζημίωση ἀποδημίας ἔχει ὡς σκοπό τήν ἀντιστάθμιση τῶν μειονεκτημάτων πού συνεπάγεται ἡ ἀλλαγή διαμονῆς λόγω τῆς ἀναλήψεως καθηκόντων στίς Κοινότητες, εἶναι συνεπές καί δέν παραβαίνει τήν ἐπιταγή τῆς ἰσότητας τό γεγονός ὅτι ἡ χορήγηση τῆς ἀποζημιώσεως αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἀπό τή μόνιμη διαμονή τῶν ὑπαλλήλων πρίν ἀπό τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων τους. Ἀντίθετα συνάγεται ἀπό αὐτό ὅτι ἡ ἀποζημίωση ἀποδημίας δέ χορηγεῖται στόν ὑπάλληλο πού εἶχε τή μόνιμη διαμονή του, ἤδη πρίν ἀπό τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων του, στή χώρα ὅπου ὑπηρετεῖ, γιατί στήν περίπτωση αὐτή ἡ ἀνάληψη καθηκόντων στήν ὑπηρεσία τῶν Κοινοτήτων δέν εἶναι ὁ γενεσιουργός λόγος τῶν ἰδιαίτερων ἐπιβαρύνσεων καί μειονεκτημάτων πού συνεπάγεται ἡ ἀναγκαία ἀλλαγή διαμονῆς. Συνεπῶς, οἱ ὑπάλληλοι πού δέν εἶχαν διαμονή πρίν ἀπό τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων τους στή χώρα ὅπου ὑπηρετοῦν βρίσκονται οὐσιαστικά σέ διαφορετική θέση ἀπό τούς ὑπαλλήλους πού ἤδη εἶχαν ἐκεῖ, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων τους στίς Κοινότητες, τή μόνιμη διαμονή τους.

Ὁ καθορισμός τῶν κριτηρίων ἀπό τά ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ ὕπαρξη «μόνιμης διαμονῆς» ἀνήκει βασικά στή νομοθετική ἐξουσία τοῦ Συμβουλίου, ἁπλῶς πρέπει νά καταβάλλεται προσοχή ὥστε ὁ προσδιορισμός τους νά μήν παραβιάζει τήν ἀρχή τῆς ἴσης μεταχειρίσεως.

Ἀντίθετα μέ τή γνώμη τοῦ προσφεύγοντος, στήν προκείμενη ὑπόθεση δέν εἶναι ἐν τούτοις δυνατό νά γίνει λόγος γιά αὐθαίρετη ἄνιση μεταχείριση. Ὅταν ἐρευνᾶται ἄν κάποιος εἶχε τή μόνιμη διαμονή του σέ συγκεκριμένο τόπο κατά ὁρισμένη χρονική περίοδο, πρέπει μεταξύ ἄλλων νά ληφθεῖ ἰδίως ὑπόψη, ὅπως παρατήρησε καί ὁ γενικός εἰσαγγελεύς Warner στίς προτάσεις του τῆς 3ης Φεβρουαρίου 1976 στήν ὑπόθεση Delvaux (ὑπόθεση 42/75, Slg. 1976 σ. 174), πόσο χρόνο παρέμεινε ἐκεῖ κατά τή διάρκεια τῆς ἐν λόγω περιόδου καί ποιοί ἦταν οἱ λόγοι τῆς παραμονῆς του αὐτῆς.

Ἀπό αὐτούς τούς συλλογισμούς ὁδηγήθηκε προφανῶς τό Συμβούλιο νά θεωρήσει ὅτι σύμφωνα μέ τήν ἐν λόγω διάταξη δέν μπορεῖ νά γίνει δεκτό ὅτι ὑπάρχει μόνιμη διαμονή, ἄν ὁ ὑπάλληλος γιά τόν ὁποῖο πρόκειται εἶχε τή διαμονή του στή χώρα ὅπου ὑπηρετεῖ γιά διάστημα μικρότερο ἀπό πεντέμισι χρόνια πρίν ἀπό τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων του, ἤ ἄν ὁ λόγος τῆς παραμονῆς αὐτῆς ἦταν ἡ παροχή ὑπηρεσιῶν σέ ἄλλο κράτος ἤ διεθνή ὀργανισμό.

Συνεπῶς εἶναι ἀναμφισβήτητο ὅτι οἱ ὑπάλληλοι πού παρέχουν τίς ὑπηρεσίες τους σέ ἄλλο κράτος ἤ διεθνή ὀργανισμό παρά τή μακρά διάρκεια τῆς παραμονῆς τους στή χώρα ὅπου ἀργότερα θά ὑπηρετήσουν, δέν εἶχαν πρίν ἀπό τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων τους μόνιμη διαμονή ἐκεῖ, μέ τήν ἔννοια ἑνός στενοῦ καί μέ πρόθεση διάρκειας δεσμοῦ μέ αὐτή τή χώρα. Οἱ ὑπάλληλοι αὐτοί στέλνονται κατά κανόνα σέ ὁρισμένη χώρα γιά περιορισμένο χρονικό διάστημα καί διατηροῦν κατά τό διάστημα αὐτό τούς δεσμούς τους μέ τό κράτος πού τούς ἔστειλε. Σάν ἀντιστάθμισμα στίς ἰδιαίτερες ἐπιβαρύνσεις καί μειονεκτήματα πού συνεπάγεται ἡ ὑπηρεσία στό ἐξωτερικό χορηγεῖται στούς ἐνδιαφερόμενους ὑπαλλήλους, ἀπό ὅ,τι ξέρω, κατά κανόνα μιά παρόμοια ἀποζημίωση ἀποδημίας.

Ἔχοντας ὑπόψη ὅσα εἰπώθηκαν μέχρι τώρα, δέν μπορεῖ πλέον νά δώσει λαβή γιά παράπονα τό γεγονός ὅτι τό Συμβούλιο ἐξάρτησε τή χορήγηση τῆς ἀποζημιώσεως ἀποδημίας ἀπό τή διάρκεια τῆς παραμονῆς. Ὅπως σωστά τονίζει ἡ Ἐπιτροπή, δέν πρέπει νά βρεθοῦν σέ μειονεκτική θέση οἱ ὑπάλληλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι παρέμειναν, γιά σχετικά σύντομο διάστημα πρίν ἀπό τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων τους, στή

χώρα ὅπου ἀργότερα θά ὑπηρετήσουν καί δέν ἀπέκτησαν ἐκεῖ μόνιμη διαμονή. Μέ τήν ἀνάληψη καθηκόντων στίς Κοινότητες ἀποκτοῦν καί αὐτοί οἱ ὑπάλληλοι μόνιμη διαμονή «σέ μιά ξένη χώρα», τά μειονεκτήματα τῆς ὁποίας προορίζεται νά ἀντισταθμίσει ἡ ἀποζημίωση ἀποδημίας.

Τό πόσο ὅμως πρέπει νά εἶναι τό διάστημα μέσα στό ὁποῖο δέν μπορεῖ νά γίνει λόγος ὅτι ἀποκτήθηκε μόνιμη διαμονή εἶναι ἕνα θέμα πού ἐναπόκειται τελικά στήν ἐκτίμηση τοῦ Συμβουλίου, δέ μοῦ φαίνεται δέ νά ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὅτι τό προβλεπόμενο χρονικό διάστημα τῶν πεντέμισι ἐτῶν θεσπίστηκε κατά κατάχρηση διακριτικῆς ἐξουσίας.

Ἐξάλλου καί στήν περίπτωση αὐτή — ὅπως ἀποφάνθηκε τό Δικαστήριο καί στήν ὑπόθεση Hochstrass — δέν μπορεῖ νά προσαφθεῖ στό Συμβούλιο ὅτι προκειμένου νά θεσπιστεῖ μιά γενική καί ἀφηρημένη ρύθμιση, στηρίχτηκε σέ γενικές κατηγορίες, ἀκόμα καί ἄν ἡ ἐφαρμογή τοῦ ἐν λόγω κανόνα σέ συγκεκριμένες περιπτώσεις ὁδηγεῖ σέ ἀνεπιεικῆ ἀποτελέσματα, ἐφ' ὅσον ὁ ἴδιος ὁ κανόνας ἐν ὄψει τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ δέν εἰσάγει διακρίσεις. Αὐτό ὅμως δέ συμβαίνει, ὅπως κατέδειξα, γιά τό ἄρθρο 4 παράγραφος 1 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἐπειδή ὁ κανόνας αὐτός προβλέπει διαφορετική μεταχείριση, πού δικαιολογεῖται ἀπό τά πράγματα, γιά ὑπαλλήλους πού βρίσκονται σέ διαφορετική θέση.

Ἐπειδή ὁ προσφεύγων δέν ἀπέδειξε ὅτι συγκεντρώνει τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις ἀπό τίς ὁποῖες ἐξαρτᾶται, σύμφωνα μέ τό ἀνωτέρω ἄρθρο, ἡ χορήγηση τῆς ἀποζημιώσεως ἀποδημίας, ἡ ἀπορριπτική ἀπόφαση τῆς ἀρμόδιας γιά διορισμούς ἀρχῆς δέν εἶναι ἐλαττωματική. Ὑπό τίς προϋποθέσεις αὐτές δέν χρειάζεται πλέον νά ὑπεισέλθουμε καί στήν ἐξέταση τοῦ ζητήματος τῆς ὑπάρξεως ἐννόμου συμφέροντος. Προτείνω ἐπομένως νά ἀπορριφτεῖ ἡ προσφυγή καί νά φέρει κάθε διάδικος τά δικά του δικαστικά ἔξοδα, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας.